

Uzzah preferred p'shat to d'rash and lost his life over it

ויקרא ט (כג) וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת הָעָם וַיֵּרָא כְבוֹד יְקֹוֹק אֶל כָּל הָעָם: (כד) וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְקֹוֹק וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל הָעָם וַיִּלְנוּ וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם: ויקרא י (א) וַיִּקְחוּ בְנֵי אֹהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אֵישׁ מַחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂימוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְקֹוֹק אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם: (ב) וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְקֹוֹק וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי יְקֹוֹק: (ג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֹהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר יְקֹוֹק לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְבֵּד וַיִּדָּם אֹהֲרֹן: (ד) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל מִישָׁאֵל וְאֶל אֶלְצָפָן בְּנֵי עֲזִיֵּאל דָּד אֹהֲרֹן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם קְרִבוּ שָׂאוּ אֶת אֲחֵיכֶם מֵאֵת פְּנֵי הַקֹּדֶשׁ אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה: (ה) וַיִּקְרְבוּ וַיִּשָּׂאם בְּכַתְּנֹתָם אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה:

Moses and Aaron then went inside the Tent of Meeting. When they came out, they blessed the people; and the Presence of the Lord appeared to all the people. Fire came forth from before the Lord and consumed the burnt offering and the fat parts on the altar. And all the people saw, and shouted, and fell on their faces. Now Aaron's sons Nadab and Abihu each took his fire pan, put fire in it, and laid incense on it; and they offered before the Lord alien fire, which He had not enjoined upon them. And fire came forth from the Lord and consumed them; thus they died at the instance of the Lord. Then Moses said to Aaron, "This is what the Lord meant when He said: Through those near to Me I show Myself holy, And gain glory before all the people." And Aaron was silent. Moses called Mishael and Elzaphan, sons of Uzziel the uncle of Aaron, and said to them, "Come forward and carry your kinsmen away from the front of the sanctuary to a place outside the camp." They came forward and carried them out of the camp by their tunics, as Moses had ordered.

שמואל ב פרק ו (ג) וַיִּרְכְּבוּ אֶת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים אֶל עֲגֹלָה חֲדָשָׁה וַיִּשְׂאֵהוּ מִבֵּית אַבִּינָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וְעֲזָא וְאַחִיו בְּנֵי אַבִּינָדָב נְהִיגִים אֶת הָעֲגֹלָה חֲדָשָׁה: (ד) וַיִּשְׂאֵהוּ מִבֵּית אַבִּינָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה עִם אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וְאַחִיו הִלְךְ לִפְנֵי הָאֲרוֹן: (ה) וְדוֹד וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁחָקִים לִפְנֵי יְקֹוֹק כָּל עֲצֵי בְרוּשִׁים וּבְכַנָּרוֹת וּבִנְבָלִים וּבַתְּפִים וּבַמְנַעֲנָעִים וּבַצִּלְצָלִים: (ו) וַיָּבֵאוּ עַד גֶּרֶן נָכוֹן וַיִּשְׁלַח עֲזָא אֶל אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַיֹּאחֲזֵ בּוֹ כִּי שָׁמְטוּ הַבָּקָר: (ז) וַיַּחַר אֵף יְקֹוֹק בְּעֲזָה וַיַּכֶּהוּ שָׁם הָאֱלֹהִים עַל הַשָּׁל וַיָּמָת שָׁם עִם אַרְוֹן הָאֱלֹהִים:

They loaded the Ark of God onto a new cart and conveyed it from the house of Abinadab, which was on the hill; and Abinadab's sons, Uzza and Ahio, guided the new cart. They conveyed it from Abinadab's house on the hill, [Uzzah walking] alongside the Ark of God and Ahio walking in front of the Ark. Meanwhile, David and all the House of Israel danced before the Lord to [the sound of] all kinds of cypress wood [instruments], with lyres, harps, timbrels, sistrums, and cymbals. But when they came to the threshing floor of Nacon, Uzzah reached out for the Ark of God and grasped it, for the oxen had stumbled. The Lord was incensed at Uzzah. And God struck him down on the spot for his indiscretion, and he died there beside the Ark of God.

Nadav and Abihu:

ספרי זוטא (במדבר ז:ז)
באותו היום ראתה אלישבע בת עמינדב ארבע [חמש] שמחות, ואבל אחד.
ראתה יבמה מלך, אחיה נשיא, בעלה כהן גדול, שני בניה סגני כהונה [ובן בנה משוח מלחמה].
ואבל אחד, על שני בניה.

On that day, Elisheva bat Aminadav [Aaron's wife] observed four celebrations and one tragedy.
Her brother-in-law [Moses] was king; her brother [Nachshon] was a prince; her husband was
High Priest; and her sons were associate priests... The tragedy involved two of her sons.

רש"י ויקרא י'ב'

ותצא אש – ר' אליעזר אומר: לא מתו בני אהרן אלא מפני שהורו הלכה בפני משה רבן. ר'
ישמעאל אומר: שתויי יין נכנסו למקדש, תדע שאחר מיתתן הזהיר את הנותרים שלא יכנסו
שתויי יין. משל למלך שהיה לו בן בית כו', כדאיתא בויקרא רבה (ויקרא רבה י"ב:א').

AND THERE WENT OUT FIRE – Rabbi Eleizer said: the sons of Aaron died only because
they gave decisions on religious matters in the presence of their teacher, Moses (Sifra, Shemini,
Mechilta d'Miluim 2 32; Eruvin 63a). * Rabbi Ishmael said: they died because they entered the
Sanctuary **intoxicated by wine**. You may know that this is so, because after their death he
admonished those who survived that they should not enter when intoxicated by wine (vv. 8—
9). A parable! It may be compared to a king who had a bosom friend, etc., as is to be found in
Leviticus Rabbah 12:1, 4**.

* עירובין דף סג עמוד א אמרו: אף על פי שהאש יורדת מן השמים - מצוה להביא מן ההדיוט.

Even though a flame is descending from heaven, it is still necessary to kindle one mechanically.

**ויקרא רבה (וילנא) פרשת שמיני פרשה יב

משל למלך שהיה לו בן בית נאמן. מצאו עומד על פתח חניות, והתיז את ראשו בשתיקה,
ומינה בן בית אחר תחתיו. ואין אנו יודעים מפני מה הרג את הראשון, אלא ממה שמצוה את
השני ואמר לא תכנס בפתח חניות, אנו יודעין שמתוך כך הרג הראשון. כך (ויקרא ט) "ותצא
אש מלפני ה' ותאכל אותם," ואין אנו יודעים מפני מה מתו? אלא ממה שמצוה את אהרן ואמר
לו (שם /ויקרא/ י) "יין ושכר אל תשת," אנו יודעין מתוך כך שלא מתו אלא מפני היין.

This resembles a King who had a loyal retainer. He found him standing at the entrance to a
storeroom, chopped off his head, and appointed another retainer in his stead. We do not know
why he executed the first one, other than from the fact that he commanded the second one
not to enter the storeroom, we deduced that that is why he executed his predecessor. Similarly,
"a flame came from God and consumed them," and we do not know why they died. Other than
from the fact that he commanded Aaron "do not drink wine or intoxicating beverage," we
deduce that they died on account of [drinking] wine.

אברבנאל שמואל ב פרק ו Uzzah:

ובמעשה הזה היו ארבעה פשיעות גדולות.

- האחת כפי התורה נשיאת הארון היה מוטל על הלויים בכתף, וכמו שאמר (במדבר ז' ט') עבודת הקדש עליהם בכתף ישאו, ולכן היה מהחטא העצום במה שהרכיבו הארון אל עגלה חדשה. ובמדבר סיני רבה (פר' ד' דף רי"ח ע"ב, ג') אמרו שהיה החטא בזה. ושאחיתופל תפשו לדוד בזה, ואמר לו היה לך ללמוד ממשה רבך שלא נשאו הלויים את הארון אלא בכתף והוא האמת, כי עם היות שעשו הפלשתים זה לא היה אצלם ידיעת התורה והמצוה והם היו זרים, אבל בני ישראל להתנהגם על מנהג הפלשתים ועזבו את תורת ה' ולא הביאו הארון כפי המצוה היה החטא עצום.
- השנית לפי שגם הלויים לא היה להם ליגע בארון האלקים, ולא היו נושאים אותו בעצמו ונוגעים בו אבל ישאוהו במוטות, ולכן היה מהפשע אם נגעו הלויים בעצמות הארון, כל שכל שאר ישראל:
- השלישית מיוחדת בעוזה שלא היה לוי ולא היה לו רשות לאחוז בארון האלקים, וכמו שאמרו (במדבר י"ז כ"א) כל הקרב הקרב אל משכן ה' ימות.
- הרביעית לדעת חכמינו ז"ל (סוטה פרק ז' דף ל"ה ע"א) כי חטא עוזה במיעוט אמונה, בחשבו שיפול הארון ארצה, והנה מיעט לפי מחשבתו בקדושת הארון שלא היה יכול לעמוד בעצמו בלא נושא, אמר הקב"ה נושאי נושא הארון עצמו לא כל שכן? ולהיותו בלתי בוטח ביי' ובלתי מאמין בהשגחתו בארון הקדש נענש במיתה.

In this episode, there were four grievous crimes.

- First: According to the Torah, the Levites were responsible for carrying the Ark on their shoulders, to wit: "The sacred service is upon them they will bear it on their shoulders." Therefore, the fact that they transported the Ark in a new wagon was a grievous sin...
- Second: The Levites themselves were not permitted to touch the Ark and they did not carry it directly; rather they bore it upon its poles. Therefore, it would have been a crime if even the Levites had directly touched the Ark let alone an ordinary Israelite.
- Third: Uzzah was not a Levite and had no permission to touch the Ark, to wit: "Anyone who comes near to the Tabernacle [illegally] will die."

Fourth: According to our Sages, Uzzah sinned by having little faith, thinking that the Ark would fall to the ground. Thereby, he diminished the sanctity of the Ark by thinking that it could not stand by itself without a bearer. **God, as it were, said: If it can bear its bearers, surely it can bear itself?** And since he did not trust in God and in his Providence over the holy Ark, he was put to death.

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לה עמוד א
"וימת שם עם ארון האלהים" - א"ר יוחנן: עוזה בא לעוה"ב, שנאמר: "עם ארון האלהים." מה ארון לעולם קיים, אף עוזה בא לעוה"ב.

And there he died by the ark of God. R. Johanan said: Uzzah entered the World to Come, as it is stated 'with the ark of God' — as the ark endures forever, so Uzzah entered the World to Come.

(י) וְהַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן עִמָּדִים בְּתוֹךְ הַיַּרְדֵּן עַד תָּם כָּל הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה י"י אֶת יְהוֹשֻׁעַ לְדַבֵּר אֶל הָעָם כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיִּמְהָרוּ הָעָם וַיַּעֲבְרוּ. (יא) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר תָּם כָּל הָעָם לַעֲבוֹר וַיַּעֲבֵר אָרוֹן י"י וְהַכֹּהֲנִים לִפְנֵי הָעָם.

The priests who bore the Ark remained standing in the middle of the Jordan until all the instructions that the Lord had ordered Joshua to convey to the people had been carried out. And so the people speedily crossed over, just as Moses had assured Joshua in his charge to him. **And when all the people finished crossing, the Ark of the Lord and the priests advanced to the head of the people.**

R. David Kimhi (RaDaK; Provence, 1160-1235)

● רד"ק יהושע ד:יא
 "לפני העם:" פי' הארון והכהנים שהיו לפני העם קודם שתמו לעבור, עברו אחרי עבוד העם. או פי' כאשר תם כל העם לעבור, המתינו על שפת הירדן עד שעבר הארון והלך לפני העם והלכו אחריו. או יהיה פי' לפני העם לעיני העם.

That is to say: The ark and the *kohanim*—who had been in front of the people prior to the completion of their crossing—crossed after the people crossed. Alternatively: The people, after their own crossing, waited on the [western] bank of the Jordan. When the ark crossed and went before them, they followed it. Alternatively: "before the nation" means in full view of all the people.

ורז"ל פירשו בענין אחר כל זה הענין, ופירשו "עד קצה מי הירדן בירדן תעמדו" בקצה אשר נכנסו ממנו, ושם עמדו הכהנים והארון עד שעבר העם. ופרשו "נתקו כפות רגלי הכהנים אל החרבה" אל החרבה אשר בצד, והיא השפה אשר נכנסו ממנה וחזרו לאחוריהם אל החרבה. וזה שאמר "ויעלו מן הירדן" שעלו מן הירדן אל השפ' כדי שיחזרו המים למקומם קודם שיעבור הארון כדי להראוץ להם נס אחר. נמצאו ארון וכהני' מצד אחד, וישראל מצד אחר, והירדן מלא ביניהם. נשא ארון את נושאי ועבר, שנ' "ויעבור ארון ה' לפני העם."

Our rabbis explained this entire matter differently, saying that the ark and the *kohanim* remained stationed in the Jordan, adjacent to the [eastern] bank whence they entered, while the people crossed over. They also interpreted "the feet of the *kohanim* were removed to dry land" (vs. 18) to mean the bank whence they had entered; i.e., they withdrew to the dry land of that [same] bank. As for "they shall ascend from the Jordan" (vs. 16), it signifies their withdrawal to dry land so the river could resume its course *before* the ark crossed in order to make this miracle manifest. In effect, then, the ark with the *kohanim* was on one bank, and all Israel was on the other bank—with a full-flowing Jordan separating them—whereupon the ark bore its bearers [aloft] and crossed, as the verse says, "the ark of the Lord crossed before the people."

ואני תמה מזה הדרש. מה הצריכם לזה לאלה הפסוקים? כי כבר פירשנו אותם כלם לדעתנו. ואפילו יהיה כדבריהם פי' קצה מי הירדן בשפה אשר נכנסו ממנה, כאשר תם כל העם לעבור עבר הארון אחריהם ביבשה; וכאשר נתקו כפות רגלי הכהנים אל החרבה מצד השני, שבו המים למקומם. ואנה ראו שארון מצד זה וישראל מצד זה? ומה צריך לשאת ארון את נושאי ולעבור? ואם היה נס כזה, לא היה הכתוב מפרש שהארון נשא את נושאי למעלה מן המים?

I find this homily (דרש) perplexing: What forced [the rabbis] into [this interpretation] of these verses? We have already provided [an effective] explanation of them on our own [see the first paragraph]. Even if we were to grant their premise, i.e., that the reference is to the bank of the Jordan whence they entered, [it would mean that] after all the people crossed, the ark followed them across to dry land, and when the feet of the *kohanim* were removed to the dry land *on the other* [western] *side* the waters resumed their course.

Where did they ever get [the idea] that the ark and the Israelites were on opposite banks? What need is there to have the ark bear its bearers and cross? And if such a miracle did, actually, occur, would not the verse have said [explicitly] that the ark bore its bearers aloft above the water?

Although he could have ended here, Radak pressed on a bit further, challenging yet another earlier opinion, which appears to be an adaptation of the *aggadah* by some person, or persons, who, while exercising their rational faculties to some extent, were yet loathe to break entirely from the discipline of rabbinic lore. Their solution was, effectively, a compromise that Radak rejected:

● ואפילו למי שמפרש דבריהם כמשמעו, שמפרש עד קצה מי הירדן הקצה שיצאו ממנו כמו שאנו מפרשים, ומפרש ארון מצד זה וישראל מצד זה כי כלם היו מהשפה אשר יצאו ממנה, אלא פי' מצד זה שהארון היה על שפת הירדן וישראל היו לפניו רחוקים וזהו כמצד אחר, אם כן הארון שהיה אחרי העם איך אמר ויעבור לפני העם אלא נשא ארון את נושאי וועבר לפני העם. אף על פי כן, מי הצריכם לזה הנס? וכי קשה הוא לפרש שהמתינו אותו ישראל עד שעבר לפניהם כמו שפירשנו? או פירוש לפני העם לעיני העם כמו שפירשנו? והם שאמרו, ידעו מה שאמרו, כי דעתם רחבה מדעתנו:

Even one who interprets the [rabbis'] words literally (כמשמעו), i.e., who interprets "the bank of the Jordan" to be the bank whence they emerged—as we do ourselves—and who further interprets "the ark and Israel were on opposite sides" to mean that while they were all on the same bank, the ark remained at the shore while Israel advanced some distance further [inland]—which is similar to being on opposite sides—[raising the question:] so how could Scripture say that the ark, which was behind them, "passed *before* the people"? Rather [we must say] that the ark bore its bearers and passed before the people.

Nevertheless, why does this have to be miraculous? Is it so difficult to explain that the Israelites waited for the ark to pass before them—as we ourselves explained—or to interpret "before the people" as: in full view of the people—as we explained?

[As for the rabbis], they knew what they were saying, because their knowledge was more extensive than our own.

X

שמואל ב ז

(1) And it came to pass, when the king dwelt in his house, and the Lord had given him rest from all his enemies round about, (2) that the king said unto Nathan the prophet: 'See now, I dwell in a house of cedar, but the ark of God dwelleth within curtains.' (3) And Nathan said to the king: 'Go, do all that is in thy heart; for the Lord is with thee.' (4) And it came to pass the same night, that the word of the Lord came unto Nathan, saying: (5) 'Go and tell My servant David: Thus saith the Lord: Shalt thou build Me a house for Me to dwell in? (6) for I have not dwelt in a house since the day that I brought up the children of Israel out of Egypt, even to this day, but have walked in a tent and in a tabernacle. (7) In all places wherein I have walked among all the children of Israel, spoke I a word with any of the tribes of Israel, whom I commanded to feed My people Israel, saying: Why have ye not built Me a house of cedar? (8) Now therefore thus shalt thou say

(א) וַיְהִי כִּי יָשַׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיֵּי
הַנִּיחַ לוֹ מִסָּבִיב מִכָּל אֹיְבָיו. (ב)
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל נָתָן הַנָּבִיא רְאֵה
נָא אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבַיִת אֲרָזִים וְאֶרֶז
הָאֱלֹהִים יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הִרְיָעָה. (ג)
וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל הַמֶּלֶךְ כֹּל אֲשֶׁר
בְּלִבְבְּךָ לַךְ עֲשֵׂה כִּי יְיָ עִמָּךְ. (ד) וַיְהִי
בַלַּיְלָה הַהוּא וַיְהִי דְבַר יְיָ אֶל נָתָן
לֵאמֹר. (ה) לֹךְ וְאָמַרְתָּ אֶל עַבְדֵי אֱלֹהֵי
דָּוִד כֹּה אָמַר יְיָ הַאֲתָה תִּבְנֶה לִּי
בַיִת לְשֹׁבְתִי. (ו) כִּי לֹא יִשְׁבְּתִי בְּבַיִת
לְמִיּוֹם הָעֹלָתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִמִּצְרַיִם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֶהְיֶה
מִתְהַלֵּךְ בְּאֹהֶל וּבְמִשְׁכָּן. (ז) בְּכֹל
אֲשֶׁר הִתְהַלַּכְתִּי בְּכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הַדְּבַר דִּבַּרְתִּי אֶת אֶחָד שְׁבֻטֵי
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְרַעוֹת אֶת עַמִּי
אֶת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר לָמָּה לֹא בְּנִיתֶם
לִי בַיִת אֲרָזִים. (ח) וְעַתָּה כֹּה תֹאמַר
לְעַבְדֵי דָּוִד כֹּה אָמַר יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי
לְקַחְתִּיךָ מִן הַנְּוָה מֵאַחַר הַצֹּאֵן
לְהִיּוֹת נֹגֵד עַל עַמִּי עַל יִשְׂרָאֵל. (ט)

תהלים פרק קלב

A song of ascents. O LORD, remember in David's favor his extreme self-denial, how he swore to the LORD, vowed to the Mighty One of Jacob,
"I will not enter my house, nor will I mount my bed,

(א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר יְקֹוֹק לְדָוִד אֶת
כָּל עֲנוֹתָיו:
(ב) אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לִיקֹוֹק נֹדֵר לֶאבִיר
יַעֲקֹב:

I will not give sleep to my eyes, or slumber to my eyelids

until I find a place for the LORD, an abode for the Mighty One of Jacob.”

We heard it was in Ephrath; we came upon it in the region of Jaar.

Let us enter His abode, bow at His footstool.

Advance, O LORD, to Your resting-place, You and Your mighty Ark!

Your priests are clothed in triumph; Your loyal ones sing for joy.

For the sake of Your servant David do not reject Your anointed one.

The LORD swore to David a firm oath that He will not renounce, “One of your own issue I will set upon your throne.

If your sons keep My covenant and My decrees that I teach them, then their sons also, to the end of time, shall sit upon your throne.”

For the LORD has chosen Zion; He has desired it for His seat.

“This is my resting-place for all time; here I will dwell, for I desire it.

I will amply bless its store of food, give its needy their fill of bread.

I will clothe its priests in victory, its loyal ones shall sing for joy.

There I will make a horn sprout for David; I have prepared a lamp for My anointed one.

I will clothe his enemies in disgrace, while on him his crown shall sparkle.”

(ג) אִם אָבָא בְּאֵהָל בֵּיתִי אִם אֶעְלֶה עַל עַרְשׁ יְצוּעָי:

(ד) אִם אָתֹן שָׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעָפִי תִנּוּמָה:

(ה) עַד אֲמַצָּא מָקוֹם לִיקוֹק מְשַׁכְּנוֹת לְאַבִּיר יַעֲקֹב:

(ו) הִנֵּה שְׁמַעֲנוּהָ בְּאַפְרָתָה מְצֹאנֹהָ בְּשֹׁדֵי יַעֲר:

(ז) נְבוֹאָה לְמְשַׁכְּנוֹתַי נִשְׁתַּחֲוֶה לְהֵדָם רַגְלָיו:

(ח) קוּמָה יְקוֹק לְמִנוּחֶיךָ אֶתָּה וְאַרְוֹן עֲזֶיךָ:

(ט) כְּהַנִּיךְ יִלְבָּשׁוּ צְדָק וַחֲסִידֶיךָ יִרְנְנוּ: (י) בְּעִבּוֹר דָּוִד עֲבַדְךָ אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ:

(יא) נִשְׁבַּע יְקוֹק לְדָוִד אֱמֶת לֹא יִשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנֶךָ אֲשִׁית לְכֶסֶס לְךָ:

(יב) אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ בְּרִיתִי וְעֹדֹתַי זֹ אֲלַמְּדֵם גַּם בְּנֵיהֶם עָדִי עַד יִשְׁבוּ לְכֶסֶס לְךָ:

(יג) כִּי בָחַר יְקוֹק בְּצִיּוֹן אֹהֶל מוֹשָׁב לוֹ:

(יד) זֹאת מִנוּחֹתַי עָדִי עַד פֶּה אֲשֵׁב כִּי אֹתִיָּה:

(טו) צִידָה בָּרַךְ אֲבִיוֹנִיָּה אֲשֶׁבִיעַ לָחֶם:

(טז) וְכֹהֲנִיָּה אֲלַבִּישׁ יֵשַׁע וַחֲסִידֶיָּה רַגְנוּ יִרְנְנוּ:

(יז) שֵׁם אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדָוִד עֹרֶכְתִּי נֵר לְמְשִׁיחִ:

(יח) אוֹיְבָיו אֲלַבִּישׁ בְּשֵׁת וְעֲלָיו יִצִּיץ נִזְרוֹ: